Ч. 107. Второк 26 (13) мая 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Угорский президент міністрів про підвисшене офіцирских плат. — З російскої Думи. — Справи американьскі. — Бунти в Туреччині.

„Fremdenblatt" пише: Вість про димісию спільних міністрів бар. Еренталя і ґен. Шенайха потверджує ся. Димісия єсть природним вислідом ситуациї, проявляючої ся в тім, що оба міністри дали обіцянку і звязали ся що до переведеня звістних жадань австрийскої делеґациї, а не удало ся їм тих жадань перевести у всїх точках. Єсть то поведенє строго конституцийне, що не має опору против ніякої сторони. Рішенє прислугує тепер виключно міродатній стороні т. є. Короні, котра має осудити, чи поведена причина достаточна до принятя димісиї обох міністрів. Та справа може в наслідок назручної тактики більше замотала ся, як то з природи річи було конечним. Супротив трудностий, які особливо в угорскім королївстві має до поборення угорске правительство, аби прихилити сторонництва більшости соймової для тих заряджень, успіх, який спільні міністри осягнули у всїх найважнїйших точках, мусить кождий назвати значним, особливо коли зважить ся, що згода, до якої прийшло на спільній міністерияльній конференциї, може справу тревало полагодити. З хвилею, коли ухвали спільної конференциї міністерияльної будуть потверджені монархом і на тій підставі виготовлене дотичне предложенє, мусять уступити всякі сумніви, щоби пізнійше які небудь зміни в політичній ситуациї могли мати вплив на вислід осягненого порозуміня.

Мадярска партия независимости відбула в суботу конференцию, на котрій був також президент угорских міністрів др. Векерле і инші міністри. Др. Векерле здав справу із спільної конференциї міністерияльної, причім вказав яко на здобуток на те, що здалось єму виєднати, що підвисшенє офіцирских плат має бути насамперед порішене в соймі, а аж відтак прийде перед делеґациї. Против становища Лятура удало ся міністрови переперти погляд, що делеґациї мають вправді право почину, однако що в справах буджету мають они радити лише над внесенями правительства що до спільного буджету, так як їх уложено по порозуміню обох правительств. — Пос. Ковач вніс на відложенє ухвали. То внесенє відкинено, а принято внесенє Тота, що партия независимости похвалює і приймає до відомости заяву, зложену президентом міністрів в справі офіцирских плат.

Росийска дума знов відмовила пильному домаганю міністерства маринарки, щоби на будову панцирників призволено 11 міліонів рублів. Тим способом опинило ся міністерство в невідраднім положеню, бо вже пороблило наперед ріжні замовленя. Однако здаєть ся, що оно все найде собі на то спосіб, бо росийске правительство в таких справах неперебирчиве.

Америка змагає до зєдиненя загального, коли тимчасом Европа поділена на ворожі собі держави і союзи. У Вашинґтонї почала ся будова палати на спільне бюро всїх американьских републик. Крім Сполучених Держав має Америка 18 републик, з тих деякі великі, як Бразилия, Мексик, Арґентина, а всї розвивають ся бистро в народно-господарскім напрямі. Тепер ціла Америка, крім британьскої Канади, котра може також стане колись републикою, дійшла до погляду, що треба змагати до з'єдиненя. Виразом того буде се „Бюро американьских републик", на котре американьский міліярдер Карнеджіє жертвував значну суму. На

9)

Воскрес.

Новеля В. Урбана.

(Дальше).

5.

З тайною у „Фачча Фреска" стало ся таке, як з кождою тайною в малім місточку. Насамперед передавали собі єї люди тихцем з уст до уст, відтак підтягнувши брови високо в гору, шептали собі під услівєм повної мовчаливости один другому до уха, відтак виступила тайна щораз сьмілійше, зухвалїйше і безвстиднїйше, перекручена і прибільшена, аж наконець свистали єї воробці на дахах. Не помогла нічого тота нелюдяна жертва, яку зробив з себе старий Леоне, що засуджуючи себе самого, покинув знову свою родину, одиноке прибіжище, яке ще єму лишило ся на сьвіті; воскресший оживав щораз більше в помовці людий, а вислід був такий, який Донна Лючія предвиділа. „Фачча Фреска" опустівала щораз більше, родина Спорітів упадала щораз більше в поважаню людий, а кождому драгтивцеви здавало ся, що єму длятого, що він нічо не значить, треба на них з погордою споглядати. Дон Дженнаро вислав свого сина зі всілякими обіцянками до Неаполя, де він відбував практику в шпитали, щоби ціла тота істория щезла з памяти та щоби Ніколя позабув на дівчину, з котрою він, як то Дон Дженнарови здавало ся, не міг ніяк оженити ся.

Так минула зима, коли взагалі на спадах Везувія можна о зимі говорити. Настав був лютий, мікдалові дерева зацвили, а красне ясне весняне сонце поблискувало по Неапольскім заливі. Дон Дженнаро сидів перед своєю хатою і був ще більше згризливий як коли небудь. Що єму з весни? Принесла лиш мухи. Тілько й всего, що весна для него зробила. Задихував ся ще більше як коли небудь. Піти двіста кроків, то здавало ся єму, що то єго смерть.

— Дон Дженнаро, вам би кров собі пустити — відозвав ся до него сусїд — ви за товсті робите ся.

Не богато бракувало а Дон Дженнаро був би єму за ту добру раду пустив свою кривульку попід ноги. Чи той чоловік здурів, чи що? — сказав він озлоблений аж до себе. Трохи тої жизненної сили, що ще в нім лишило ся, та й ту мав з себе випустити?

Падре Міузі із Сан Доменіко деі Фраті переходив попри него а коли побачив, що старий Дон Дженнаро сидів на сонци такий зажурений, як колиб Господь Бог єго відступив, взяв собі крісло і сів коло него.

— Як ся маєте, Дон Дженнаро? А що там Ніколя? — спитав падре Міузі.

— Проклятий хлопчище, — кажу вам отче Міузі, — жде, коли умру.

— То вам лиш так здає ся, Дон Дженнаро. Хтож би таке говорив о своїй рідній дитині!

— Е, не завадить бути осторожним. Всї розбігають ся, одно сюди, друге туди а мене старого лишають недужого і без помочи самого. Нема нічого страшнїйшого, отче Міузі, як неэдячність дітий.

Сьвященик придивив ся Дон Дженнарови трохи уважнїйше і добачив не без обави єго неспокійно боязький безрадний погляд, як то буває часто у тих, що нездужають на задуху а що у Дон Дженнара з єго поморщеним сїрим без бороди лицем ще тим лїпше проявляло ся. Може й справдї старому сіндакови було гірше і близше до смерти, як то загально дукали.

— Чому не заходите до „Фачча Фреска", Дон Дженнаро? — говорив падре Міузі дальше. — Трохи перейти ся то для вас дуже добре а скляночка доброго, старого Ґраняно також не пошкодить.

Дон Дженнаро зітхнув і відповів коротко: Таже ви знаєте, падре Міузі, чому я вже туди не заходжу.

Нічо так не відбило ся на старім чоловіці як то, що він не міг вже так, як то бувало через богато літ, заходити по полудни до „Фачча Фреска" і там засїсти собі на льоджджі під виноградовим галузєм до своєї скляночки вина. За кождий раз, коли прийшла тота година, то єго опановували найчорнїйші гадки і він був кріпко переконаний, що тота так нагло урвана навичка стане ся ще колись причиною єго смерти.

— Ви зле робите, Дон Дженнаро — зачав єму сьвященик добродушно договорювати і єго розважати.

— Що? — крикнув Дон Дженнаро сердито.

— Ну, та розуміє ся, що ви собі паном в своїй хатї, а коли вам подруже вашого сина з Кончеттою не на руку, то маєте й способи на

торжестві засновин бюра сказав президент Рузвельт гарну промову про солідарність цілої Америки, цілої „Західної Півкулі“, над котрою повівають републиканьскі прапори. Цілий американьский суходіл числить понад 160 міліонів населеня англьо-романьского і має великі матеріяльні засоби. Вік XIX був сьвідком великого розвитку Північної Америки. Вік XX, наколи маємо вірити Рузвельтови, буде сьвідком великаньского Розвитку републик південної і середної Америки, в котрих „революциї ґенеральскі“ стають щораз рідшими. Досить вже давно устали граничні війни тих републик а довга доба мира причинила ся до двигненя їх добробиту, так що навіть капітали монархічної Европи радо глядять приміщеня в підприємствах південно американьских. „Південна півкуля“, котрій Рузвельт віщує таку сьвітлу будучність, відограє в історії сьвіта могутну ролю. „Бюро републик“ в Вашинґтоні єсть якби завязком будучої історії.

Комисия сенату Сполучених Держав ухвалила збільшити стан піхотних полків о 600 людий, так що стале войско буде там числити 125.000. Войсковим підвисшено плати о 10—15 проц. а плата ґенерала виносить 30.000 К, полковника 24.000 а відтак щораз низше аж до 6000 для підофіцира. Простий вояк побирає 105 К місячно крім прожитку.

В Скутарі вибух войсковий бунт, як звіщає Frankfurter Ztg. Около 1400 вояків і всі офіцири скутарских баталіонів заняли уряд телеґрафічний, не пускають депеш навіть до купців і приватних людий. Войско домагає ся визволеня по 7-літній службі, а офіцири вимагають залеглої плати за пів року. Ґенерал-ґубернатор безсильний супротив того бунту. Офіцири хотять також загорнути мита, однако повело ся їм поки що забрати лише товари вартости 25.000 франків і продати з 20—25 проц. опустом. — В Мезопотамії вибух також бунт арабских племен против власти султана, а турецким властям не удало ся доси привернути спокою. Зі всего видно, що той бунт був наперед приготований і може обхопити також инші арабскі племена. Наслідком нападів на корабель британьского торгового товариства застановлено плавбу на Евфраті і Тиґрі.

Новинки.

Львів, дня 25-го мая 1908.

— **Справи особисті.** Є. Е. Преосьв. Владика перемиский еп. Чехович виїзджає нині дня 25 с. м. на візитацию дукляньского деканата і верне в половині червня. — Преосьв. Владика станиславівский еп. Хомишин виїхав на довший час в дієцезию.

— **Новий уряд почтовий.** З днем 1 червня с. р. вийде в житє новий уряд почтовий в місцевости Олієва-Королівка, городеньского повіта зі звичайним кругом ділання і назвою Олієва-Королївка. Місцевий округ доручень нового уряду почтового будуть творити громада і обшар двірский Оліева - Королівка, а замісцевий громада і обшар двірский Олієва-Корнів і громада Корнів. Уряд почтовий в Оліевій-Королївці буде сполучений з сітию почтовою за помочию їзди почтової межи Городенкою а Оліевою-Королївкою.

— **Для кіцманьскої бурси.** З Відня доносять, що Є. В. Цісар позволив на даровизну реальности релігійного фонду в Кіцмани, в котрій містить ся тепер фінансова касарня та інтернат, для „Рускої Бурси“ в Кіцмани. Реальність обнимає мурований дім і стайню і 26 арів подвіря, зглядно огорода і представляє вартість около 24.000 К. Реальність призначена виключно для потреб інтернату згаданої бурси.

— **Дрібні вісти.** Загальні збори філії „Просьвіти“ в Копичинцях не відбудуть ся дня 28 с.м. як було заповіджено, але аж в понеділок дня 8 червня з тою самою проґрамою. — Пп. Мирослав Гаврилів і Артим Хомик зложили на львівскім університеті іспит професорский з природничо-математичної ґрупи. — Київска „Рада“ накликує до орґанізациї сільских хорів на Україні і вказує на орґанізацийне їх значінє. Орґанізация таких хорів здала би ся і по наших селах в Галичині і на Буковині. — Щез без сліду 44-літний Стефан Гофман вийшовши оногди зі свого помешканя при ул. Янівскій ч. 7. — В сторонах Скільщини і Старосамбірщини крутять ся якісь люди, що збирають гроші на церкву в Лавочнім. Зі взгляду, що тих людий ніхто не висилав, остерігає ся перед ними. — На ул. Театральній знайдено дамску торбинку, а в ній 109 К і 12 с. та всілякі дрібнички і зложено на поліциї. — Згублено книжочку вкладкову гал. Каси ощадности на 145 К 73 с. виставлену на імя Йосифа Фрайера і золоту бразлетку вартости 50 К. — Підчас оногдашної облави арештувала поліция двох жидів: Герша Шапіру з Каіра і Маркуса Франціско з Боенос Аірес, котрі в тих містах удержують доми розпусти і очевидно приїхали до Львова в цїли закупна „живого товару“. При арештованих знайдено значну готівку.— Січиньскому доручено вже акт обжалованя, против котрого він вніс рекурс. — Вистава псів відбуде ся у Львові в днях 3 і 4 липня на площи повиставовій.

— **Скажений пес** покусав сими днями на ул. Яблоновских одного вояка і 2 коти. Пса застрілив в четвер вечером якийсь офіцир в реальности при ул. Зеленій ч. 34, а переведена міским ветеринарем секция виказала у того пса типову скаженину. Покусаного вояка відослали власти войскові до Пастерівского заведеня в Будапешті.

† **Померли:** О. Андрей Гриб, парох в Берлині, брідского повіта упокоїв ся дня 14 с. м. в 50 році житя, а 26 сьвященьства.— Юлій Фроммель, центральний директор маєтностий ґр. Лянцкороньского і ем. директор академії рільничої в Дублянах, помер дня 22 с. м. в Роздолі в 66 році житя. Тіло покійника перевезено до рідного міста Авґсбурга в Баварии.— Корнило Старжевский, ем. почтовий, помер у Львові в 74 році житя.

— **Страшна катастрофа** стала ся дня 21 с. м. около 9 год. рано на стациї зелїзничій Контіш в Бельгії. Єсть то найбільша катастрофа, яка приключила ся в Бельгії від часу, коли там побудовано першу зелізницю. В катастрофі тій, як тепер показало ся, згинуло 40 осіб а 200 єсть більше або менше тяжко ранених. Причиною катастрофи було хибне уставлене зворотниці. Наочні сьвідки так описують сю страшну подію:

На стациї в Контіш (Contich) стояв поїзд особовий, котрий мав відходити звідтам бічною лінією до Тюрну (Turnhout). Поїздом тим їхало так богато людий, що треба було причепити додатково кілька ваґонів. Головно їхало богато вояків на вправи і богато портових робітників, а в послідним ваґоні поміщено богато жінок і дітий, що їхали на відпуст до Ліпа. О 8 год. 58 м. над'їхав експресовий поїзд з Антверпії, котрий, їдучи до Брукселї, задержує ся лиш дуже коротко на стациї в Контіш, положеній яких 25 минут дороги від сего місточка. Зворотничий переставив зворотницю, як треба, але добачив, що підойма в ній не пересунула шин То само добачили й урядники з бьюра і зачали червоними хоругвами давати знаки, щоби експресовий поїзд здержати. Якісь селяни, що то виділи, бігли з криком против експресового і давали знаки, але то все нічого не помогло, бо було запізно. Коли машиніст експресового поїзду побачив, що в'їхав на хибну колію, був вже віддалений від стоячого поїзду лиш на 100 метрів. Тимчасом люди в стоячім поїзді, почувши крик на дворі, поставали у вікнах і дверех, що опісля ще збільшило причину страшних покалічень. В найблизших 5 секундах вбила ся льокомотива експресового поїзду в поїзд особовий і розторощила три его послідні ваґони. В поїзді експресовім настало лиш страшне потрясене без великої ушкоди пасажирів, бо ваґони его були вже загальмовані.

Капітан від маринарки, Дефре, котрий їхав у відділі другої кляси поза люксусовим ваґоном антверпского поїзду, розповідає про сю страшну катастрофу, що слідує. Разом з ним сиділо в тім самім відділі ще шість осіб. Він читав якраз ґазету, коли нараз поїздом так страшно потрясло, що всіма сидячими кинуло одних против других і всі шиби у вікнах потріскали. Поїзд тоді станув. Коли Дефре перепуджений вискочив крізь вікно, побачив, що експресовий поїзд в'їхав вже 50 метрів в розбиті і кровю замащені ваґони поїзду особового. Зі всіх боків чути було лиш страшенні крики, зойки і стогни. Персонал двірцевий і непокалічені пасажири кинули ся зараз ратувати нещасливих, котрі ще жили і під розбитками кричали. Чим

то, щоби до того не допустити. То розумів ся. Але я придивляв ся Кончетті через цілий той час і мушу признати, що ви дївчині зробили кривду.

— Я? — кинув ся Дон Дженнаро улюкчений. — То еї тато зробив їй кривду, але не я.

— Даймо спокій тому. Для Кончетти не богато вийде з того спору, хто їй зробив кривду. Через то кривда не зменшить ся. Але то річ певна, що еї батько ще не найгірший, а коли его помилували, то й знали, чому то зробили. Остаточно треба раз в житю помирити ся і забути. Засуджувати на віки і проклинати чоловіка з цілою его певно так само гідною як і невинною родиною за однісенький нещасливий і в злости доконаний вчинок єсть доказом, що не має ся богато серця доброї волі. Ми всі люди і лиш Господь Бог може заглянути в серце. Хто знає, чи неодин з тих, що тепер чванить ся і величає ся, видержав би той допуст, який впав на Дон Леона і его родину.

— А ви говорили з Кончеттою, падре Міузі? — спитав Дон Дженнаро трохи спокійнійше.

— А вжеж що говорив.

— Щож она каже? Як виглядає?

— Кажу вам, Дон Дженнаро, — відповів сьвященик трохи піднесеним голосом — я желав би кождому християнови такої дитини. Їздить що тиждня два рази омнібусом до Неаполя, а за кождий раз напакує насамперед всего, що лиш могло би придати ся еї татови. Розумів ся, що Донна Лючія тому не противить ся.

— А вжеж знаю. То они в Неаполи сходять ся.

— Хто?

— А Ніколя і Кончетта.

— Ну, а й хочби? Я переконаний, що то діє ся зовсім честно.

— А ви ще готові казати, що она не жде моєї смерти?

— А хтож тому винен, що они мусять ждати?

— Виж преці самі сказали, що я паном в своїм домі і можу робити, що мені сподобає ся.

— А вжеж, та й ще вам то кажу, бо ви за то відповідаєте. От що. А коли відтак сидите на старість самотні і сам один недужі і без помочи ось тут перед своїми дверми, ну, то придивіть ся самі, де тому причина. Ви повинні би бодай придивити ся тому чоловікови, ізза котрого пішла ціла ся незгода — маю тут на думці Кончетти батька. А то й не красно, що ви не видівши когось зараз его осуджуєте і відтручаєте. Розумів ся, що нема причини про таку минувшість зараз у великий дзвін дзвонити, але відпокутована вина єсть відпокутована. Ніхто не має права завдавати ще раз покути там, де вже раз судила людска справедливість а певно також і божа.

— А ви, отче Міузі, гадаєте, що то би уйшло?

— Все уйде на сьвіті, лиш треба то добре зробити. Та й можете по полудни зайти знову до „Фачча Фреска“. Длячого би то не мало уйти?

— Коли бо люди будуть говорити, що —

— Нехай собі люди говорять, що хотять. Они мають до того право. На сїм сьвіті плете кождий такі дурниці, які єму хоче ся. А вас що то обходить? Чи мусите задлятого огірчати собі житє на старість?

(Конець буде).

більше усувано розбитки, тим страшнійший представляв ся вид. Трох вояків розтолочило так, що вже не можна було розпізнати на них ніяких частий тіла. Кілька жінок розірвало на куски. Одному робітникови всадило кусень дерева в груди так, що аж вилїз єму крізь плечі. Иншим порозривало груди і черева так, що випустило з них всї внутренности. Між зелїзними частями ваґона знайдено відорване рамя, в котрого скорченій руці було ухо і жмуток волося. Куди лиш було подивити ся, всюди видко було порозривані, розтолочені та здушені на масу людскі тіла, з котрих ще пара виходила. Льокомотива експресового поїзду, котра своїм величезним тягаром розбила три ваґони поїзду особового, цїлісенька вкрита порозриваними частями людского тіла, кровю і шматами з одїня.

Перша поміч для нещасливих була дуже утруднена, бо не було на місци анї лікарів анї приборів ратункових. Найбільше причинили ся до ратованя нещасливих вояки з касарні в Контіш, котрі добували ранених зпід розбитих ваґонів та зносили до ваґонів експресового поїзду, а що не було чим обвязувати рани покалїчених, то вояки і пасажири здоймали з себе сорочки і дерли на кусні та обвязували рани нещасливим. Аж пізнїйше приїхало з Антверпії 30 лїкарів і помічників лікарских та попривозили з собою потрібний материял ратунковий. Місце катастрофи представляло вид страшного побоєвища а запах крови, порох і дим з машини при спеці 23 степенів в тіни робили положене незносиме для ранених і тих, що їх ратували. Аж по полудни, коли настала туча з хмароломом, спека трохи зменшила ся. Майже всї пасажири, що їхали в трох послїдних ваґонах, згинули: лиш мало хто як би якимсь чудом виратував ся. Коли піднесено розбиті части ваґона і добуто трупів, вискочила зпід них якась мала дївчина і побігла з плачем. Якогось старшого пана, котрий їхав в тім самім пересїку з двома дамами, лиш легко потовкло, підчас коли обі дами згинули на місци. Якусь паню, що їхала зі своїми семеро дїтьми, покалїчило тяжко підчас, коли дїтем не стало ся нїчого.

Причиною катастрофи було здаєсь то, що коло зворотниці щось направлюано а пересуване шин треба було руками виконати. Зворотничий Вандерштайн, з котрого вини стало ся нещастє, втїк був і єго знайшли на другий день досьвіта на полях, де волочив ся. Він зійшов з розуму і від него не можна нїчого довідати ся. Здає ся, що вина лиш в части на него спадає.

— Огнї. В ночи з пятниці на суботу займили ся від вугля випавшого з льокомотиви дубові пороги і соснові дошки на мості зелїзничім на Сонічній улици. Заалярмована полїцияном служба на двірци „Підзамче" угасила огонь небавком. Шкода лиш незначна. — В Станиславові вибух оногди огонь на виставі склеповій Гайльмана і Кона внаслїдок неосторожности при запальованю ґазової лямпи на виставі. Полумінь обняла часть одїня, яке було на виставі. Служба склепова не могла угасити огню, аж інспектор полїції Войтасевич разом з аґентом Роґальским, котрі случайно туди переходили, придушили огонь руками, при чім оба тяжко попекли ся. Шкода була обезпечена.

— Крадежі. Ще три недїлї тому назад з льокалю Товариства достави для ц. і к. армії, що знаходить ся при ул. Піярів ч. 33, вкрадено кількапайцять великих шкір вартости кілька сот корон. Переведені сейчас доходженя полїцийні позістали поки що без успіху і аж оногди случайно удало ся злодія виелїдити а то в слїдуючий спосіб: До одного з львівских гуртовних складів шкір прийшов в пятницю якийсь жид, що торгує старими річами, і приніс на продаж велику шкіру. Познав властитель складу добачив на шкірі вибиту печатку Товариства достави для ц. і к. армії, то заквестіонував шкіру і повідомив о тім полїцию, котра ідучи по нитці до клубка дослїдила, що той ганделес купив шкіру у М. Монастирского, слуги Касина міского і властителя реальности при ул. Кохановского ч. 63. Монастирский повандрував внаслїдок того до арешту. — В помешканю нотованих злодіїв Василя Смереки і Катарини Михаловскої знайдено при ревізиї цїлий маґазин річий, походячих з крадежі. — З Кракова доносять: Нинїшної ночи виконано тут сьмілий рабунок в склепі золотаря Кренґля, при ул. Ґродскій. Злодії закрали ся до бюра асекурацийного товариства Gresham-а на першім поверсї, вибили тут діру в стели склепу і спустили ся шнуром до него. В склепі розбили Вертгаймску касу, де були сховані найцїннїйші предмети, та забрали богато перстенїв, ковтків, золотих годинників, брошок, нашийників і бранзлеток висаджуваних всїлякими дорогими каменями. Самих перстенїв забрали около 400 штук. Меньшої вартости предмети лишили. Забрали також богато неоправлених брилянтів, шафірів, смараґдів і рубінів. З вистави склепової забрали також найцїннїйші річи. Властитель склепу добачив рабунок нинї рано, отвираючи склеп. Шкоду обчисляє властитель на звиш 30.000 К.

Телєґрами.

Відень 25 мая. Є. Вел. Цїсар удїляв нинї перед полуднем в Бурґу загальних авдиєнций.

Будапешт 25 мая. З причини нападу на склеп масарский в суботу, причім стріляно з револьверів і убито одного чоловіка а двох тяжко ранено, власти розвязали страйковий табор масарских помічників.

Карльсбад 25 мая. Мимо заказу пробовали вчера ческо-народні социялісти відбути збори в „Ческій Бесїдї". Нїмцї, котрим також заказано відбувати збори, зібрали ся перед будинком і пробовали впасти до середини. При стичці зранено Нїмця, книговодця Йосифа Каспера, в голову. Серед Нїмців викликало то роздрaжнене. Они почали кидати камінєм в Бесїду. Остаточно удало ся старостї товпу успокоїти. Вечером пробовано знов демонструвати перед „Бесїдою", але жандарми і полїция не допустили до того.

Берно швайц. 25 мая. Вчера навістила буря зі снїгом майже цїлу Швайцарию. В західній Швайцариї буря знищила виноградники а вечером дійшла над Ціріхске озеро. Шкоди дуже великі. Снїговиця, котра тревала майже 12 годин, єсть для рільників, іменно же для швайцарских виноградників тяжкою катастрофою. Получене телєґрафічне і телєфонічне перерване. Рух зелїзничий місцями неможливий. Були також нещасливі случаї в людех.

Париж 25 мая. Президент Фалїєр в супроводї мінїстра справ заграничних Пішона виїхав нинї о год. пів до 8 рано до Льондону.

Петербург 25 мая. Нинї прибувають тут чотири репрезентанти австрийских Славян а то: презес ческого клюбу Крамарж, Словінець др. Ґрібар, Ґлїбовицкий і Марков і 15 російских представителїв славянофільства, щоби запросити до Праги на конференцию для всеславяньского конґресу, котрий має ся відбути в 1909 р. в Росиї. — Праса витає в сердечних вступних статиях делєґатів австрийских Славян і підносить солїдарність (!) славяньску. Вчера яко в навечерие приїзду делєґатів відбули ся збори під проводом Митрополита, в котрих взяли участь найвисші духовні і проводирі славяньского руху.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середноевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/7): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).